

פרשת ויקרא

הקרבות (כללי, כללי)

הקושי בהכרת הטוב בדור של שפע

השבוע נסעתי לקבל טיפול עזרה ראשונה עבור בני, שהיתה לו נפיחות מפחידה בחניכיים. התפללתי לה' שהוא יתרפא מעצמו, בלי צורך לקבל טיפול רפואי. ואכן עד שהגיע תורנו, ירדה הנפיחות ביותר מחצי. המחשבה שמיד חשבתי היא: חבל שטרחתי לבוא לרופא, הרי בכל מקרה זה עבר מהר. ואז תפסתי את עצמי: אולי ה' הוא שעזר לך (ובזכות שבאת עד לרופא אכן התפללת יותר). הכרה בטוב, זה שם הסיפור.

שמעתי השבוע ממורי ורבי, הרב מוטי דיאמנט, דבר מענין:

כלל לא קל בדור שלנו, שהוא דור של שפע, לחנך להכרת הטוב. הילדים מקבלים כל כך הרבה, והכל בא אליהם כמובן מאליו, לכן איך ירגישו שעליהם להודות, ובכלל להכיר בזה שקיבלו משהו.

ואני חשבתי, שאמנם אנו המבוגרים יותר מעריכים את מה שיש, אך גם אצלנו, כלפי הקב"ה לא קל לחוש (וכל שכן להביע זאת) את הכרת הטוב על מה שיש בידינו. אולי כי אנו עסוקים תמיד במה שחסר ומה עוד צריך (לקנות, לעשות).

פרשת הקרבות, הפותחת את חומש ויקרא, חושפת אותנו למגוון רחב של קרבות. לכל קרבן 'צבע' אחר, המתאים לסוג אחר של מצב בחיים: חטאת- ממקום נמוך של נפילה בחטא, עולה- מקום של רצון להתקרבות, שלמים- הודיה על נס (קרבת שלמי תודה) או סתם רצון להתנדב לה' (שלמי נדבה). ויש גם קרבן יולדת הגורם לנו לבוא לפני ה' אחרי השמחה שבלידה והקושי הרב שבה. קרבן אשם תלוי- בו אני מביא גם את המצבים המסופקים שלי אל ה'. המכנה המשותף שבכולם הוא שבכל מצב ומכל מצב, באים לפני ה', בין כשאני למעלה, בין כשאני למטה ובין כשאני לא יודע איפה אני בדיוק...

ההגעה הפיזית אל בית המקדש, מלבד הרוממות שבה והחוויה הנפלאה, היא גורמת לאדם לחוש שה' איתו בכל המצבים (ממש איתו, שהרי הוא הרגיש זאת בבית המקדש).

האם בימינו יש תחליף כלשהו לזה? מובא בגמרא (סוטה ה'): אמר רבי יהושע בן לוי, בא וראה כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקב"ה. שבזמן שביית המקדש קיים אדם מקריב עולה- שכר עולה בידו, מנחה- שכר מנחה בידו, אבל מי שדעתו שפלה כאילו הקריב כל הקרבות כולם, שנאמר זבחי (לשון רבים) אלוקים - רוח נשברה.

אני מבין 'לב נשבר' כ'לב לא שלם'. אדם שבא אל ה' ומוכן להיות לא שלם לפני ה', לא סגור הרמטית אלא פתוח, זה צד מסוים של לב נשבר. (השלב הבא הוא לבוא אל ה' גם מהמקום הנמוך שלי, המקום הלא אידיאלי. לא קל לבוא ולהיראות במקום הפחות יפה. מי שעושה זאת, הלב שלו לאט לאט נהיה פחות שבור...). וכן הוא הענין של הכרת הטוב שבתחילת דברינו. זה בעצם להכיר בזה שאני לא כל יכול, ושלמרות שאני עסוק בלקיחת אחריות על חיי, התוצאות הטובות הם באמת לא בזכותי. אכן, לא קל הלרגיש 'מקבל'.

פרשת ויקרא

אשרי מי שמסוגל לבוא אל ה' מכל מקום בו הוא נמצא, "אם אסק שמים- שם אתה (ואני בא אליך, פונה אליך). אשרי מי שמסוגל להכיר בטובה שיש לו, כי אז זוכה הוא להתהלך תמיד לפני ה', ולחוש שהוא ממש ב'ארצות החיים'.

מקור: סוטה ה